

РЕШЕНИЕ

№ 1872

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 21.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9520** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на М. М., ЛНЧ [ЕГН]. с адрес: [населено място],[жк], бл. 51 Е. вх. Б, ет. 2, ап. 4Б, с адрес за призоваване: [населено място]. [улица]. ет. 1, против заповед № 3-2358/21.09.2021 г., издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС)- С..

С жалбата се иска отмяната на заповедта от съда като незаконосъобразна и неправилна. Изложени са доводи, че М. М. пребивавал в България от края на 2006г., завършил специалност "Медицина" в Медицински университет С., работел като специализант в МБАЛ Света С., бил женен с едно дете, като семейството му живеело постоянно в [населено място]., бил неосъждан. Посочва, че на 23.09.2021г. бил извикан по телефона да се яви лично в Дирекция "Миграция" на бул. М. Л. в [населено място], където бил посрещнат от двама служители, представили се като служители на ДАНС, които в присъствието на преводач обявили на жалбоподателя оспорената по делото заповед. запознал се с текста на същата и узнал, че трябвало да напусне територията на страната в 14-дневен срок и му се налагала забрана да влиза в държавата за период от пет години. Твърди, че обжалваният акт бил в един брой, не му бил връчен екземпляр за него, което се явявало своеобразно нарушаване на правото му на защита, на построяването на защитна теза и на правото му да разполага с писмен текст на акта. Въпреки направеното изрично искане да получи екземпляр от акта, служителите на ДАНС му отказали категорично, като му предоставили

възможност само да запише номера и издателя на заповедта. Счита заповедта за незаконосъобразна както от материален, така и от процесуален характер. Счита, че описаните действия ограничавали правата му на защита в цялост, като го лишавали от възможност да реализира в цялост правата, предоставени му по закон, както и да "стикова" защитна теза. По тези съображения се иска от съда да отмени заповедта като неправилна и незаконосъобразна.

По делото няма пълномощно за процесуално представителство на М. М. от адвокат. Същият не е взел участие в съдебното производство по делото.

Ответникът, председателят на ДАНС, чрез юрк. П., оспори жалбата изцяло, а в ход по същество и в писмена защита, се претендира и неоснователността ѝ, като иска от съда да остави без уважение искането за отмяна на заповедта. В писмените бележки се излага довод за постановяването на оспорената заповед в съответствие с изискванията за законосъобразност по чл.146 АПК Претендира, че на 23.09.2021г. в съответствие с предвиденото по чл.61, ал.2 АПК, жалбоподателят се е запознал с оспорената от него заповед, като разпоредбата позволявала съобщаването да бъде извършено и чрез устно уведомяване за съдържанието на акта. Претендира, че спазването на изискването по чл.6, ал.3 АПК касаело се за придобита информация за жалбоподателя по предвидените в закона методи и за действия на М. М. против националната сигурност, Счита, че са налице констатации за факти, относими към чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, касаещи поведението на чуждия гражданин. Определя като неоснователен довода за семейното положение, относим към чл.44, ал.2 ЗЧРБ, която национална норма регламентирала гарантираното по чл.8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Счита, че допустимата с оглед на параграф 2 на чл. 8 от Конвенцията намеса на държавата в посоченото право била доказана. Счита също, че посочената заповед е и мотивирана чрез препращане, към други актове. В контекста на предоставената от законодателя на органите на ДАНС възможността да прецени, чрез анализ на всички релевантни факти на личното поведение на чужденеца представлявали заплаха и каква за националната сигурност. В конкретният случай било посочено с какво точно поведението на М. М. застрашава националната сигурност. Компетентният орган е установил, че тази заплаха е сериозна и е посочил, коя е застрашената ценност. - националната сигурност. Претендира се също, че оспорената заповед съответствала на материалния закон, не било допуснато нарушение на административнопроизводствените правила, актът бил мотивиран до степен, лицето точно да разбере предвидените правни последици и приложимия закон. Счита, че не са нарушени принципите по чл.6, ал.2 и ал.5 АПК.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, класирани в отделен секретен том.

По делото не са правени искания за събирането на други доказателства.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Съгласно чл. 46, ал.2, т. 1 и т.3 ЗЧРБ, процесната заповед подлежи на обжалване по реда на АПК пред настоящия съд.

Предвид датата на издаването на заповедта и датата на жалбата – 24.09.2021г., то същата е в срок.

По фактите:

Със заповед № 3-2358/21.09.2021 г., издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ - С., на основание чл.42. ал.1, т.2, във вр. с чл.10, ал.1.т.1 и чл.44. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години на чужденеца М. М., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Турция, притежаващ личен паспорт с № U., издаден от Турция, валиден до 29.05.2022г. и разрешение за продължително пребиваване в Република България с №701140006, валидно до 25.10.2021г., с ЛНЧ [ЕГН].

Относно фактическите основания за налагането на мярката „експулсиране“ по чл.42, ал.1, т.2 ЗЧРБ, в мотивите на заповедта председателят на ДАНС е посочил, че е взел предвид мотивите, изложени в доклад от 21.09.2021г., че за чужденеца има данни, че действа против националната сигурност. Този доклад съдържа гриф за сигурност, приет като доказателство, отделен в секретен том, приложение към делото.

В оспорената заповед е посочено, че мярката следва да се изпълни в Република Турция, както и, че подлежи на незабавно изпълнение, съгласно чл. 44, ал.4, т.3 ЗЧРБ, изрично е указан редът и срокът за оспорването на заповедта. В заповедта изрично са посочени екземплярите, в които е изготвена – 6 броя, и органите за които са предназначени, но няма екземпляр за жалбоподателя.

Правна преценка на съда

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, предвид правомощието на председателя на ДАНС по чл.41, ал.2 ЗДАНС да налага принудителни мерки по ЗЧРБ. Съдът намира, че не е допуснато нарушаването на процесуалните правила при издаването на оспорената заповед. Изтъкнатите от жалбоподателя фактически основания за връчването на заповедта, са свързани с упражняването на правото му на жалба, което е упражнено и в срок. Що се касае до запознаването с мотивите на заповедта и снабдяването му с копие от нея, то действително това не е било направено при връчването на заповедта. Жалбоподателят обаче е могъл да се снабди с копие на оспорената заповед, приложена в явния том по делото, чрез съда. Също така, доколкото с жалбата до съда, е направено искане за спирането на изпълнението, то е изтекъл достатъчен рок от подаването ѝ до проведеното съдебно заседание, в който срок жалбоподателят е могъл да организира надлежно защитата си, в това число, чрез запознаването в съда със всички доказателства, представени по преписката. Жалбоподателят обаче не е упълномощил изрично адвокат да го представлява по делото, поради това направеното искане за отлагането на делото от адвокатския сътрудник Рибарска поради ангажираност на адвоката в САЩ, е неотносимо. В жалбата по делото е посочен само съдебен адрес, няма данни нито за упълномощен адвокат, нито за съдебен адресат на адреса -.С., [улица], ет. 1. Доколкото няма каквато и да е воля на жалбоподателя да бъде представляван от адвокат, обстоятелството, че призовката за жалбоподателя е връчена на посочения в жалбата

съдебен адрес, не съставлява основание да се приеме упълномощаване и на адвокат от същия адрес.

Следователно, жалбоподателят е имал всички възможности по делото пред съда да организира в пълнота защитата си, да направи искания по доказателствата, да оспори такива, да изложи своите правни и фактически съображения за незаконосъобразността на наложените му принудителни мерки с процесната заповед, което не е направил.

Що се касае до процесуалните правила, касаещи издаването на заповед като процесната, то следва да се посочи, че в нормите на специалния закон - ЗДАНС, са уредени методите и способите за събиране на доказателства от органите на агенцията – чрез оперативно-издирвателната дейност, а на основание чл.34, ал. 4 АПК – за защита на важни държавни и обществени интереси, какъвто интерес представлява защитата на националната сигурност, органът може да дерогира предвиденото в същата разпоредба право на участие на страните в производството.

От изложеното следва, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила, регламентиращи налагането на ПАМ от председателя на ДАНС и на основание данни за жалбоподателя, относими към защитата на националната сигурност.

С позоваване на нормата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, включително чрез изписването на текста ѝ, посочването на мотивите, изложени в доклада от 21.09.2021г., издателят на административния акт е изпълнил задължението да мотивира същия, според изискванията на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Следователно, не е допуснато нарушение на изискването за съдържание на заповедта от формална страна по твърдението в жалбата.

При преценката за материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

Процесният административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Съдът, воден от задължението да прецени законосъобразността на наложените принудителни мерки и гарантиране на правото на ефективна защита, следва да провери фактическите и правни основания за налагането им.

Съгласно чл. 42, ал.4 ЗЧРБ, преди налагането на експулсиране на чужденец, получил разрешение за дългосрочно пребиваване, се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Експулсирането не може да се основава на икономически съображения. Законодателят в чл.23 ЗЧРБ разграничава следните срокове за пребиваване на чужденците в Република България: краткосрочно - до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната – по т.1 от разпоредбата; продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон – по т. 2 от разпоредбата; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление – по т. 3 от разпоредбата и постоянно - с разрешен неопределен срок – по т. 4 от разпоредбата. Следователно, законодателят само при разрешено пребиваване по чл.23, ал.1, т. 3 ЗЧРБ – дългосрочно пребиваване изисква преценката на обстоятелствата, посочени в чл.42, ал.4 ЗЧРБ. В казуса по делото, видно от мотивите на оспорената заповед, чужденецът притежава разрешение за продължително пребиваване в Република България, с №[ЕИК], тоест за срок до 1 година. По тези съображения,

експулсирането му не налага преценката по чл. 42, ал.4 ЗЧРБ от формална страна
За пълнота следва да се посочи, че защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, предвидени в чл.8, ал.2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, както е и казуса по делото. В случай на заплаха за националната сигурност, следва да бъде предпочетен общественият интерес пред възможността жалбоподателят да пребивава в страната заедно със семейството си.

За налагането на мярката експулсиране в казуса по делото, съдът на базата на допустимия минимум секретна информация следва да се прецени дали действително са установени данни за извършване на незаконни действия, свързани с посоченото в заповедта материално-правно основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ и дали дадената от ДАНС квалификация на личното поведение на лицето съответства на наложените административни мерки.

Нормата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ е приложима по отношение на чужденец, който с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава, или за когото има данни, че действа против сигурността на страната. За да се извърши посочената преценка е необходимо заповедта за налагането на експулсирането да бъде надлежно мотивирана от фактическа страна и да се установява наличието на данни за посочените в чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ обстоятелства.

Изводът в оспорената заповед, че за чужденеца има данни, че действа против националната сигурност, е формиран на база на получена информация от ДАНС, представляваща класифицирана информация. Мотивиран е с данни за поведението на чужденеца, обективирани в доклада на ДАНС от 21.09.2021г. В доклада въз основа на обсъдена оперативна информация, е формиран извод за съпричастност на жалбоподателя към конкретни дейности и действия от негова страна, свързани с придобиването на конкретна образователна степен и в конкретен български университет, които данни останаха неоспорени по делото от негова страна.

Именно въз основа на тези данни и на основание чл.42, ал.1, т. 2 вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ е формиран извод за степента на заплаха за националната сигурност, която чуждият гражданин представлява. Преценката на органа от ДАНС по посочената разпоредба не подлежи на контрол от съда, а само от формална страна съдът следва да констатира, че е налице съответствие между мотивите и направените изводи, в това число за връзката им с понятието за национална сигурност.

От изложеното в доклада следва, че същият е обоснован, като крайният извод е относим към данните в мотивите. Касае се за данни за засягане на обществени отношения, от съществено значение за реда в страната в областта на образованието. Също съдът формира извод, че изложените обстоятелства в доклада от 21.09.2021г. са относими към легалното понятие за национална сигурност по § 1, т.1 от ДР на ЗДАНС вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност и към понятието за посегателства срещу националната сигурност по § 1, т.1 от ДР на ЗДАНС.

Изложените данни в доклада за жалбоподателя са относими към тези понятия, доколкото понятието за държавна сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи

на гражданите. Конституционно установения ред в страната включва и спазването на установения ред в различните области на обществения живот, в който аспект именно са и данните за жалбоподателя в доклада.

Също данните за жалбоподателя в доклада са относими и към второто понятие – посегателства срещу националната сигурност, тъй като то се определя като целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република България.

Правното основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ законодателят е употребил израза „наличие на данни“, а не факти и доказателства. Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплахата за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата. Законодателят не е предвидил, че преценката за това дали едно лице представлява заплахата за държавната сигурност следва да се извърши само на базата на информация, събрана и доказана по точно определен начин или в определен срок във времето. Поради това на преценка подлежи всяка информация за лицето, съществени в случая са данните за жалбоподателя, които го свързват с данни за осъществени от него действия, които могат да се определят като незаконна дейност, която би поставила в риск функционирането на обществения живот в конкретна област - образованието, не може да се изключи като последица и бъдещо засягане на други лица в резултат на неговите действия, например свързани с качеството на услугите в конкретна област.

Съгласно чл.42, ал.1, т.2 ЗЧРБ, експулсиране на чужденец се налага, когато: “2. са налице основания по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4“. От изложеното до тук съдът намира, че се установи по делото, че по отношение на жалбоподателя – М. М., гражданин на Турция, са установени данни по делото за основанията по чл. 10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, на което органът се е позовал. Поради това законосъобразно е наложена мярката експулсиране с оспорената по делото заповед. Като автоматична правна последица от налагането на ПАМ експулсиране, в чл.42, ал. 3 ЗЧРБ е предвидено и едновременното „отнемане на правото на пребиваване“ и налагането на „забрана за влизане в страната“, които мерки органът при условията на обвързана компетентност също законосъобразно е наложил.

При преценката за продължителността на срока на забраната за влизане в страната – 5 години, съдът съобрази на първо място, че се касае за действия, свързани със заплахата за националната сигурност, второ, че съгласно чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ, може да се наложи и забрана за срок, по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплахата за обществения ред или за националната сигурност. В мотивите на процесната заповед е посочено, че има данни, че лицето действа против националната сигурност, поради което чужденецът е и заплахата за националната сигурност и е приложимо посоченото по чл.42з, ал.3 ЗЧРБ относно срока на забраната за влизане на територията на държавите

членки на ЕС. Следователно, срокът на забраната е установен в предвидения от закона минимум.

Видно от изложеното, процесната заповед е издадена при спазването на всички изисквания по чл.146, т.1-4 АПК,у като съдът намира, че същата не е издадена и при превратно упражняване на власт, нито е нарушен принципа за съразмерност, доколкото преценката на органа по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ е мотивирана от фактическа страна.

Съдът следва да постанови отхвърлянето на жалбата като неоснователна, на основание чл. 46, ал.32 ЗЧРБ, решението на съда е окончателно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Турция, против заповед № 3-2358/21.09.2021 г., издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Решението е окончателно.

Съдия: